

Panium - Numărul optsprezece

De trei ori 250

Jeff Pippenger

2026-02-25

Vom aborda acum câteva dintre implicațiile versetului doisprezece din Daniel 11, iar apoi vom integra cele trei linii de "250" de ani în istoria versetelor unsprezece până la cincisprezece, care și-a găsit împlinirea la bătălia de la Panium, în anul 200 î.Hr. Linia de "250" de ani care a început în 457 î.Hr. se încheie în 207 î.Hr., la mijlocul perioadei care începe cu bătălia de la Raphia și se încheie cu bătălia de la Panium. Cei "250" de ani pe linia lui Nero se încheie cu istoria în trei etape a lui Constantin, reprezentată de anii 313, 321 și 330. Cei "250" de ani ai Statelor Unite se încheie la 4 iulie 2026.

Linia lui Nero reprezintă istoria timpului de încercare al chipului fiarei, mai întâi în Statele Unite, apoi în lume. Linia anului 457 î.Hr. îl plasează pe Trump la un punct de mijloc, din punct de vedere militar, între două bătălii. Perioada care se întinde de la 1776 marchează, de asemenea, un punct de mijloc pentru ultima președinție a lui Trump. Pentru a așeza aceste linii în locul lor cuvenit, vom aborda mai întâi versetul doisprezece și căderea Rusiei și a lui Putin. Apoi cele trei linii de "250" de ani, apoi linia dinastiei hasmoneene. Odată stabilite acele linii, îl vom așeza pe Petru în aliniere cu Panium. Când acele linii sunt stabilite, ar trebui să putem recunoaște în ce fel mesajul din 18 iulie 2020 trebuie să fie corectat și proclamat și că acesta este mesajul cărții lui Ioel.

Ozia, regele lui Iuda, și Ptolemeu, regele Egiptului

Istoria care a împlinit versetul unsprezece la bătălia de la Rafia corespunde istoriei regelui Ozia. Când Isaia este curățit și împuternicit să proclame mesajul ploii târzii, chemarea lui are loc în anul morții lui Ozia.

În anul morții împăratului Ozia, am văzut și eu pe Domnul șezând pe un scaun de domnie, înalt și înălțat, iar poalele mantiei Lui umpleau Templul. Isaia 6:1.

Moartea lui Ozia a fost precedată de răzvrătirea pe care a manifestat-o, răzvrătire care a mers în paralel și s-a aliniat cu răzvrătirea lui Ptolemeu îndată după victoria din bătălia de la Rafia. Ozia și Ptolemeu sunt simboluri ale unui împărat de la miazăzi, căruia i s-a înălțat inima, care se răzvrățește, căutând să unească autoritatea statală cu autoritatea bisericească. Când Ozia a încercat să unească biserica și statul, lepra de pe fruntea lui prefigura semnul fiarei.

Și al treilea înger i-a urmat, zicând cu glas mare: Dacă se închină cineva fiarei și icoanei ei și primește semnul ei pe frunte sau pe mână, acela va bea și el din vinul mâniei lui Dumnezeu, turnat neamestecat în paharul indignării Lui; și va fi chinuit cu foc și pucioasă înaintea sfinților îngeri și înaintea Mielului. Iar fumul chinului lor se ridică în vecii vecilor; și nu au odihnă nici ziua, nici noaptea, cei ce se închină fiarei și icoanei ei, și oricine primește semnul numelui ei. Apocalipsa 14:9-11.

Uzziah reprezintă apoi o moarte progresivă începând din momentul încercării sale răzvrătite de a uni biserica și statul. El reprezintă apoi o coregență cu fiul său, cu autoritate diminuată, timp de unsprezece ani. Uzziah a trăit încă unsprezece ani după răzvrătirea sa. Începutul răzvrătirii sale simbolizează Legea duminicală, în care biserica și statul sunt unite, iar semnul fiarei este impus. Unsprezece ani mai târziu a murit, reprezentând sfârșitul domniei sale ca rege al regatului de sud al lui Iuda, care era țara glorioasă, care sunt Statele Unite.

În relație profetică cu Ptolemeu, Ozia reprezintă Iuda, Țara glorioasă și protestantismul apostat, iar Ptolemeu reprezintă Egiptul, care este puterea balaurului, a cărui religie este spiritismul. Când cei doi împărați sunt considerați ca linii paralele, Ozia încetează să mai fie o ilustrare a Țării glorioase și, împreună, devin un simbol al a două națiuni. Egiptul și Iuda sunt simboluri ale religiilor, anume spiritismul și protestantismul apostat. Ele sunt un simbol al statului și al bisericii. Politica de stat și politica bisericească pe care le reprezintă, când sunt aliniate ca un singur simbol, cuprind două națiuni, așa cum au fost mezii și perșii, cum au fost Egiptul și Sodoma ale Franței, cum sunt coarnele republican și protestant ale Statelor Unite, cum au fost regatele de nord și de sud ale lui Israel și ale lui Iuda, precum și Roma păgână și Roma papală. Ca simbol al a două împărății, ele sunt legate profetic prin templul din Ierusalim, unde atât Ozia, cât și Ptolemeu au căutat să aducă jertfe la templul din Ierusalim. Două națiuni care se răzvrătesc amândouă la același sanctuar.

Este important de observat că răzvrătirea ambilor regi a fost în legătură cu templul din Ierusalim, care este un simbol al templului în care Daniel L-a văzut pe Hristos în capitolul al zecelea. Istoriile acestor doi regi converg în războiul din Ucraina și, astfel, își încep mărturia în 2014. Amândoi au fost înălțați prin victorii militare, reprezentate de bătălia de la Rafia din versetul unsprezece. Rafia marchează hotarul celui de-al șaselea regat din profeția biblică și al triplei uniri a legii duminicale. Este, de asemenea, hotarul tranziției Bisericii luptătoare către Biserica triumfătoare.

După 2014, cel mai bogat rege și-a anunțat intenția de a candida la președinție în 2015. În 2020, cel mai bogat rege, reprezentând cornul Republican, a primit rana de moarte care avea să fie vindecată ulterior. În 2022, războiul din Ucraina s-a intensificat. Trump a revenit atunci, în împlinirea versetului treisprezece, în alegerile din 2024. În iulie 2023, a răsunat un glas în pustie. La 31 decembrie 2023, cornul Protestant a fost înviat, la fel și cornul Republican, în alegerile din 2024, când Trump a revenit, iar apoi, în 2025, testul temeliei s-a încheiat odată cu sosirea testului templului.

1989

Adevărurile care au fost desigilate în 1989 au avut două aspecte. Paralelele profetice ale mișcărilor de reformă și ultimele șase versete din Daniel unsprezece au fost desigilate în același timp. Există anumite reguli profetice care au fost aplicate pentru a stabili mesajul inițial al versetului patruzeci. Unele dintre acele adevăruri chiar sunt acum cheia istoriei ascunse a aceluiași verset în care au fost descoperite acele mărgăritare profetice. Vă voi da un exemplu.

În 1989, în Adventism nu exista o înțelegere unificată cu privire la ceea ce reprezentau ultimele șase versete din Daniel. Acea lipsă de unificare era de două feluri. Nu exista un consens cu privire la semnificația versetelor. Cei care pretindeau că au înțelegerea versetelor au prezentat idei

omenești amestecate cu teologia protestantismului apostat și a catolicismului, moștenirea dreptului de întâi-născut pe care au primit-o de la înaintașii lor din răzvrătirea din 1863, când au împlinit rolul profetului neascultător în răzvrătirea întemeietoare a lui Ieroboam. Acele idei individuale cu privire la versete erau, în cel mai bun caz, interpretări particulare. Ideile lor despre versete contraziceau aplicarea profetică de bază și, adesea, erau contrare chiar premisei pe care ei înșiși o identificau în acele versete.

Ceea ce am văzut în versete a fost o înțelegere consecventă a tuturor celor șase versete. Tocmai consecvența mesajului pe care l-am văzut m-a încurajat să-mi prezint înțelegerea, chiar și atunci când știam că întregul Adventism respingea ceea ce înțelegeam. Ceea ce am înțeles din acele versete a fost publicat pentru prima dată în 1996, iar înțelegerea expusă acolo nu a făcut decât să se întărească pe măsură ce timpul a înaintat de-a lungul a treizeci de ani!

Dacă iei în considerare chiar prima referință din revista *The Time of the End*, găsești *Mărturiile*, volumul 9, pagina 11. Cu cinci ani înainte de 9/11, revista începe cu 9/11. Una dintre acele înțelegeri care m-au încurajat a fost înțelegerea că, la „timpul sfârșitului”, în versetul patruzeci, împărații de la mieznoapte și de la miezăzi erau puteri spirituale, nu literale. La acea vreme știam deja că Sora White spusese că cărțile Daniel și Apocalipsa sunt una și aceeași carte și că aceeași linie de profeție care se află în Daniel este reluată de Ioan în Apocalipsă. Descoperisem că, în Apocalipsa unsprezece, care și-a găsit împlinirea în istoria din jurul timpului sfârșitului, în 1798, comentariul Sorei White asupra capitolului învață limpede că Franța era Egiptul spiritual; și la fel de limpede ea afirmă că, în Apocalipsa șaptesprezece, desfrânata de pe fiară era Babilonul spiritual.

Identificarea acelor două puteri de către Sora White se află în *Tragedia veacurilor*, iar acele comentarii unesc mărturia lui Ioan și a lui Daniel. Definiția împăratului de la miezăzi din capitolul unsprezece al cărții Daniel este puterea care stăpânește Egiptul, iar împăratul de la mieznoapte este puterea care stăpânește Babilonul. Faptul că Biblia și Spiritul Profeției au lucrat în tandem pentru a statornici un adevăr, aducând împreună Daniel și Apocalipsa pentru a demonstra acest lucru, era ceva la care nu aș fi putut niciodată ceda în fața vreunui teolog indus în eroare sau a vreunui conducător autoproclamat, indus în eroare, al unei slujiri autosusținute.

A-i înțelege pe Ptolemeu și pe Ozia ca simboluri ale bătăliei de la Rafia și ale urmărilor care survin după ce li se înalță inimile înseamnă a fi guvernat de faptul că Ptolemeu reprezintă puterea balaurului care înfrânge puterea interpusă a Romei, doar pentru a pierde apoi în fața puterii interpu-se care îl învinsese pe Ptolemeu în versetul zece și în 1989. Distincțiile istorice sunt deliberate și importante.

Ozia primește semnul fiarei când încearcă să aducă laolaltă biserica și statul; Ozia este țara cea slăvită, iar țara cea slăvită a constituit un argument major la începutul soliei, în 1989. Este țara cea slăvită Statele Unite ale Americii sau este Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea? Cei care atunci au susținut ideea eronată că țara cea slăvită este Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea, împreună cu oricine încă mai susține aceasta, ar susține că muntele cel sfânt și slăvit din versetul patruzeci și cinci era în mod clar Biserica lui Dumnezeu; pentru ei, aceasta însemna că un munte și o țară erau

același simbol. Raționament omenesc obișnuit, presupun.

Uzia este Țara minunată, iar Ptolemeu este Egiptul. Uzia, ca Țara minunată, are cele două coarne ale protestantismului și republicanismului. Manifestarea politică a lui Ptolemeu este comunismul și formele sale diverse, iar manifestarea religioasă a lui Ptolemeu este spiritismul și formele sale diverse. O caracteristică a puterii balaurului este aceea că este o confederație, dar prorocul mincinos, care este Țara minunată, este o singură națiune cu două coarne.

Daniel unsprezece, versetul patruzeci, a stabilit că Statele Unite au fost puterea interpusă a papalității când Uniunea Sovietică a fost spulberată în 1989. Acest adevăr este în armonie cu rolul fiarei pământeste cu două coarne din Apocalipsa treisprezece, căci cele două cărți sunt una și aceeași.

Și am văzut o altă fiară ridicându-se din pământ; avea două coarne ca ale unui miel și vorbea ca un balaur. Și ea exercită toată puterea fiarei dintâi înaintea ei și face ca pământul și locuitorii lui să se închine fiarei dintâi, a cărei rană de moarte a fost vindecată. Apocalipsa 13:11, 12.

Apocalipsa treisprezece identifică Statele Unite drept puterea interpusă a Papalității, căci fiara de pe pământ „exercită toată puterea” fiarei din mare, care a venit „înaintea ei”. În versetul doi, balaurul Romei păgâne a dat Papalității puterea, scaunul de domnie și marea autoritate. Cuvântul tradus prin „putere” înseamnă putere, însă în versetul doisprezece este un alt cuvânt tradus prin „putere”, care înseamnă „autoritate delegată”.

Statele Unite sunt puterea interpusă a papalității, care a fost prefigurată de Roma păgână, cea care și-a acordat sprijinul militar și economic papalității, așa cum este prezentat în versetul doi. Procedând astfel, Roma păgână a prefigurat Statele Unite, care aveau să-și dea „carele, corăbiile și călăreții” pentru a face lucrarea murdară a puterii papale.

Când cele trei bătălii din versetele zece, unsprezece și cincisprezece s-au împlinit în istorie, Antiochus Magnus a fost prezent la fiecare bătălie. Acest fapt identifică puterea reprezentată în cele trei bătălii drept o putere prin interpuși a fiarei, căci este întotdeauna Antiochus, iar Antiochus, în 1989, a fost puterea prin interpuși a Statelor Unite.

Cele trei bătălii care conduc la legea duminicală din versetul șaisprezece poartă semnătura Alfa și Omega și, totodată, structura adevărului. Este vorba despre Statele Unite în prima și în a treia bătălie, identificând un alfa și un omega în prima și ultima bătălie. Cele trei bătălii care conduc la legea duminicală din versetul șaisprezece poartă, de asemenea, semnătura adevărului. Puterea prin interpuși a Ucrainei naziste este bătălia din mijloc care reprezintă răzvrătirea reperului de mijloc în cadrul cuvântului ebraic «adevăr». Cele trei bătălii reprezintă perioada de la 1989 până la legea duminicală, ceea ce înseamnă că ele reprezintă «istoria ascunsă» a versetului patruzeci.

Versetul unsprezece din capitolul unsprezece al Apocalipsei identifică anul 2023 drept momentul în care ambele coarne sunt înviate. Daniel, capitolul unsprezece, versetul unsprezece, identifică exact aceeași perioadă a istoriei. Linia internă a profeției și linia externă a profeției se aliniază în 2023. Linia internă este „lucrul” pe care Daniel l-a înțeles, iar linia externă este „vedenia” pe care a înțeles-o.

Încercarea templului pe care Daniel o ilustrează a început în ziua a douăzeci și doua, iar douăzeci și doi de ani după 11 septembrie, momentul în care Isaia a intrat în templu, duc la 2023. Isaia identifică moartea lui Ozia, după ce a trăit cu lepră timp de unsprezece ani, la 11 septembrie. Lucrarea de ridicare a templului constă mai întâi în așezarea temeliei, iar apoi în ridicarea templului și așezarea pietrei din vârf, ceea ce conduce la cel de-al treilea test de turnesol, reprezentat de Sărbătoarea Trâmbițelor în linia Leviticului 23. Lucrarea internă a Evangheliei veșnice se împlinește în timpul istoriei liniei externe. În versetul unsprezece, Putin a fost tipificat de Ptolemeu, iar împăratul Ozia oferă o a doua mărturie pentru ilustrarea împăratului de la miazăzi, care este înălțat prin succes militar, care apoi încearcă să se introducă în sfera religioasă.

Și împăratul de la miazăzi se va aprinde de mânie, va ieși și se va lupta cu el, chiar cu împăratul de la miazănoapte; și el va ridica o mare mulțime, dar mulțimea va fi dată în mâna lui. Iar când va nimici mulțimea, inima lui se va înălța; și va doborî multe zeci de mii, dar prin aceasta nu se va întări. Daniel 11:11, 12.

Uriah Smith tratează istoria lui Ptolemeu Filopator și încercarea acestuia de a aduce jertfe în templul din Ierusalim.

Ptolemeu a fost lipsit de prudența necesară pentru a-și folosi cum se cuvine victoria. Dacă ar fi dus mai departe succesul său, ar fi devenit, probabil, stăpân peste întregul regat al lui Antioh; dar, mulțumindu-se să facă doar câteva gesturi de intimidare și câteva amenințări, a încheiat pacea, ca să se poată deda neconținut și fără frâu patimilor sale bestiale. Astfel, după ce și-a biruit vrăjmașii, a fost biruit de viciile sale și, uitând de marele nume pe care ar fi putut să și-l întemeieze, și-a petrecut vremea în ospete și desfrâu.

Inima i s-a înălțat prin succesul său, dar era departe de a fi întărit prin el; căci întrebuițarea neglorioasă pe care i-a dat-o i-a făcut chiar pe supușii săi să se răscoale împotriva lui. Însă înălțarea inimii lui s-a manifestat cu deosebire în raporturile sale cu iudeii. Venind la Ierusalim, a adus acolo jertfe și a dorit cu ardoare să intre în Sfânta Sfintelor a templului, împotriva legii și religiei aceluia loc; dar, fiind, deși cu mare greutate, reținut, a părăsit locul arzând de mânie împotriva întregului neam al iudeilor și a început de îndată împotriva lor o persecuție cumplită și necruțătoare. La Alexandria, unde iudeii locuiau încă din zilele lui Alexandru și se bucurau de privilegiile celor mai favorizați cetățeni, patruzeci de mii, după Eusebiu, șaiszeci de mii, după Ieronim, au fost uciși în această persecuție. Răscoala egiptenilor și masacrul iudeilor, desigur, nu erau de natură să-l întărească în împărăția lui, ci mai curând erau de ajuns aproape să i-o ruineze cu totul. Uriah Smith, Daniel and the Revelation, 254.

Victoria militară a lui Ptolemeu Filopator la Rafia, în 217 î.Hr., nu l-a întărit pe Ptolemeu, ci a făcut ca "inima lui să se înalțe". Victoria în Războiul din Ucraina nu-l va întări pe Putin, ci îi va "înălța inima", după cum succesul militar l-a făcut pe regele Ozia să-și înalțe inima.

Și Ozia a pregătit pentru toată oștirea scuturi, sulite, coifuri, platoșe, arcuri și praștii pentru aruncat pietre. Și a făcut la Ierusalim mașinării, născocite de meșteri iscusiți, ca să fie așezate pe turnuri și pe metereze, pentru a trage săgeți și a arunca pietre mari. Și faima lui s-a răspândit până departe; căci a fost ajutat în chip minunat până când a ajuns puternic. Dar, când s-a întărit, inima i s-a înălțat spre pieirea lui; căci a păcătuit împotriva Domnului Dumnezeuului său și a

intrat în Templul Domnului ca să ardă tămâie pe altarul tămâierii. 2 Cronici 26:14-16.

Doi regi din sud, ale căror inimi s-au înălțat în urma victoriilor militare, au încercat să intre în același templu și să aducă o jertfă, lucru îngăduit numai unui preot. În ambele cazuri, preoții s-au împotrivit încercărilor regilor trufași de a face aceasta. Unul dintre regi a declanșat represalii împotriva iudeilor, iar celălalt a fost lovit cu lepră în frunte.

Și Azaria, preotul, a intrat după el, și cu el optzeci de preoți ai Domnului, bărbați viteji. Și i s-au împotrivit regelui Ozia și i-au zis: Nu-ți revine ție, Ozia, să arzi tămâie Domnului, ci preoților, fiilor lui Aaron, care sunt sfințiți să ardă tămâie; ieși din sanctuar; căci te-ai făcut vinovat; și nu-ți va fi spre cinste din partea Domnului Dumnezeu. Atunci Ozia s-a mâniat și avea o cădelniță în mână ca să ardă tămâie; și, pe când se mânia pe preoți, chiar s-a ivit lepra pe fruntea lui, înaintea preoților, în casa Domnului, de lângă altarul tămâierii. Și Azaria, marele preot, și toți preoții s-au uitat la el, și iată, era lepros la frunte; și l-au izgonit de acolo, ba chiar el însuși s-a grăbit să iasă, pentru că Domnul îl lovise. Și regele Ozia a fost lepros până în ziua morții lui și a locuit într-o casă aparte, fiind lepros; căci a fost îndepărtat din casa Domnului; iar Iotam, fiul său, era peste casa regelui, judecând poporul țării. Iar celelalte fapte ale lui Ozia, cele dintâi și cele de pe urmă, le-a scris Isaia, prorocul, fiul lui Amoț. 2 Cronici 26:17-22.

În 2014, globaliștii Europei și regimul Obama au inițiat o revoluție colorată împotriva națiunii ucrainene. În 2022, Rusia a început o invazie care, în cele din urmă, va conduce la o victorie pentru Putin și pentru Rusia, reprezentați de Ptolemeu și Ozia, regii de la miazăzi. Versetul doisprezece spune că, după victoria lui Putin, «inima i se va înălța; și va doborî multe zeci de mii, dar nu va fi întărit prin aceasta». Istoria consemnează apoi o decădere progresivă a împărăției sale.

Declinul progresiv a dus la moartea lui, iar până la momentul în care Antioh cel Mare își răzbină înfrângerea de la Rafia, Antioh nu se mai confruntă cu Ptolemeu Filopator, ci are în față un copil, care pe atunci era cărmuitorul Egiptului. Un copil este un simbol al ultimei generații; așadar, la un anumit nivel, regele-copil pe care Antioh îl înfrânge la Panium este ultima generație a împărăției de la miazăzi. La nivel practic, regele-copil reprezintă slăbiciunea în raport cu tăria lui Antioh.

Pacea încheiată între Ptolemeu Filopator și Antioh a durat paisprezece ani. Între timp, Ptolemeu a murit din pricina neînfrânării și desfrâului, și i-a urmat la tron fiul său, Ptolemeu Epifanes, un copil pe atunci de patru sau cinci ani. Antioh, în același timp, după ce reprimase răscoala din regatul său și supusese și stabilise în ascultare părțile răsăritene, avea răgaz pentru orice întreprindere când tânărul Epifanes a urcat pe tronul Egiptului; și, socotind că aceasta era o ocazie prea bună pentru lărgirea stăpânirii sale ca să fie lăsată să-i scape, a strâns o armată imensă „mai mare decât cea dintâi” (căci adunase multe forțe și dobândise mari bogății în expediția sa răsăriteană), și a pornit împotriva Egiptului, așteptându-se la o victorie ușoară asupra regelui prunc. Cum a izbutit vom vedea îndată; căci aici intervin noi complicații în treburile acestor regate și noi actori sunt introduși pe scena istoriei. Uriah Smith, Daniel și Apocalipsa, 255.

Împăratul de la miazăzi

A schița pașii finali ai Rusiei înseamnă a schița pașii finali ai împăratului de la miazăzi din profetie. O caracteristică profetică a împăratului spiritual de la miazăzi, care a intrat în istoria profetică la timpul sfârșitului, în 1798, este modul în care ajunge la sfârșit. Aceasta este, de asemenea, o caracteristică profetică a împăratului de la miazănoapte și a prorocului mincinos. Toate cele trei puteri care conduc lumea spre Armageddon au sfârșituri identificate în mod specific în Cuvântul lui Dumnezeu. Orice se va întâmpla cu Putin și cu Rusia va fi fost prefigurat prin liniile anterioare ale împăratului de la miazăzi.

Exemplele privind căderea împăratului spiritual de la miazăzi au fost prefigurate de căderea primului împărat spiritual de la miazăzi, care a fost Franța atee în perioada Revoluției. Căderea împărăției de la miazăzi include căderea împăratului de la miazăzi. Căderea lui Napoleon corespunde căderii Franței și se corelează cu căderea următoarei împărății de la miazăzi, care a fost Rusia. Rusia, ca împărat modern de la miazăzi, și-a început existența prin revoluție, întocmai cum Franța, ca împărat de la miazăzi, a început prin revoluție.

Revoluția este o caracteristică a balaurului, care este simbolul împăraților de la miazăzi. Balaurul, simbolul principal al împăratului de la miazăzi, este Satana, iar când încearcă o revoluție la sfârșitul mileniului, foc coboară din cer și îl mistuie. Răzvrătirea lui în cer, la început, a fost alfa răzvrătirii sale de la sfârșitul mileniului.

În 1798, Franța a urcat, în mod profetic, pe tron drept regele spiritual al sudului, în timpul Revoluției Franceze. Acea revoluție a măturat națiunile Europei și, în cele din urmă, a ajuns la Revoluția Rusă, care a fost urmată rapid, în același an, de Revoluția bolșevică.

Revoluția Rusă din 1917 a cuprins două etape principale: Revoluția din Februarie (care a răsturnat monarhia țaristă, a pus capăt autocrației și a instituit un guvern provizoriu în contextul unei perioade de dublă putere cu sovietele) și Revoluția din Octombrie (numită și Revoluția Bolșevică, în care bolșevicii, sub conducerea lui Lenin, au preluat puterea printr-o lovitură de stat, ceea ce a dus la instaurarea puterii sovietice și la drumul către socialism/comunism).

În analizele istorice și în teoria revoluționară (în special din perspective marxiste, precum cele ale lui Troțki, Luxemburg și ale altora care stabilesc analogii), Revoluția Franceză (1789–1799) este adesea privită ca tipificând sau oferind o schemă pentru cursul evenimentelor rusești. Cele două etape ale Revoluției Franceze care au constituit tiparul pentru aceste faze rusești sunt:

- Faza inițială moderată/constituțională (aproximativ 1789–1792), care corespunde Revoluției din Februarie. Această fază franceză a început cu luarea cu asalt a Bastiliei, convocarea Stărilor Generale/Adunării Naționale, abolirea privilegiilor feudale, Declarația Drepturilor Omului și instaurarea unei monarhii constituționale sub conducerea Girondinilor și a reformatorilor moderați. Ea a răsturnat monarhia absolută, dar a păstrat elemente de guvernare burgheză/liberală și structuri de putere duale/contestate (de pildă între Adunare și monarhia care încă dănuia). În mod similar, Februarie 1917 a pus capăt țarismului, dar a dus la un guvern provizoriu burghez și la un regim de dublă putere cu Sovietele.
- Faza radicală/iacobină (aproximativ 1792–1794, incluzând instaurarea Primei Republici, execuția lui Ludovic al XVI-lea și Teroarea sub Robespierre și iacobini/Comitetul de

Siguranță Publică) corespunde Revoluției din Octombrie (bolșevice). Iacobinii au preluat puterea de la girondinii mai moderați prin acțiune radicală, au proclamat o republică, au suprimat contrarevoluția și au împins revoluția spre o transformare socială mai profundă și spre apărarea împotriva amenințărilor interne și externe. Aceasta oglindește modul în care bolșevicii au răsturnat guvernul provizoriu, au consolidat guvernarea proletară/dictatura proletariatului și au împins înainte socialismul revoluționar.

Aceste paralele subliniază modul în care revoluțiile urmează adesea un tipar: o răscoală inițială de amploare împotriva vechiului regim (condusă de forțe moderate/burgheze), urmată de o preluare a puterii, mai extremă, de către radicali, pentru a „salva” și a adânci revoluția în mijlocul crizei. Bolșevicii înșiși s-au inspirat în mod conștient din exemplul francez, privindu-și insurecția din Octombrie ca pe o acțiune asemănătoare loviturii de stat iacobine – necesară pentru a preveni contrarevoluția și a împlini potențialul revoluției.

Această tipologie apare în lucrări precum Istoria Revoluției Ruse a lui Troțki (care compară explicit faza dublei puteri din Rusia cu dinamici similare din Franța) și în scrierile Rosei Luxemburg despre evenimentele din Rusia, în care aceasta remarcă faptul că prima perioadă a Revoluției Ruse (martie–octombrie) urmează schema revoluțiilor franceze (și engleze), preluarea puterii de către bolșevici fiind pusă în paralel cu ascensiunea iacobinilor.

Iisus ilustrează întotdeauna sfârșitul prin început, iar prăbușirea lui Napoleon, ca întâiul împărat spiritual de la miazăzi, a urmat jaloanele de la începutul revoluției și, în felul acesta, a reprezentat prăbușirea Uniunii Sovietice.

Decăderea progresivă (pas cu pas) a lui Napoleon se potrivește îndeaproape cu declinul treptat al Uniunii Sovietice și prăbușirea sa din 1991, în același cadru tipologic în care cele două faze ale Revoluției Franceze au prefigurat etapele din februarie și octombrie 1917 ale Revoluției Ruse. Paralela se extinde în faza de consolidare post-radicală (bonapartismul) și în destrămarea sa inevitabilă. Aceasta se întemeiază atât pe tipare istorice generale, cât și pe analize marxiste (în special ale lui Troțki din Revoluția trădată și lucrări conexe), care îl consideră pe Napoleon arhetipul bonapartismului: un regim de tip om forte care se ivește după apogeul radical al unei revoluții, arbitrează între clase, păstrează câștigurile structurale esențiale ale revoluției (în timp ce îi suprimă impulsul democratic), construiește un imperiu personal/militar-birocratic, se extinde excesiv și apoi suferă un colaps în etape, care conduce la o restaurare parțială a vechii ordini.

Ascensiunea bonapartistă a lui Napoleon este paralelă cu consolidarea stalinistă

După faza radicală iacobină și reacția termidoriană (1794), după Directoriul instabil (1795–1799), lovitură de stat de la 18 Brumar (1799) a lui Napoleon instituie Consulatul, apoi Imperiul (1804). El codifică și exportă câștigurile revoluționare burgheze (Codul napoleonian, desființarea privilegiilor feudale, un stat puternic centralizat), dar le subordonează unui regim autoritar, gloriei militare și unei noi elite.

După faza radicală bolșevică a lui Octombrie și experimentele timpurii sovietice, se instaurează degenerescenta birocratică (mai ales de la mijlocul anilor 1920). Consolidarea puterii lui Stalin înfrânge Opoziția de Stânga, impune „socialismul într-o singură țară” și creează o dictatură polițienească/militar-birocratică. Economia planificată și proprietatea naționalizată (câștigurile esențiale ale lui Octombrie) sunt păstrate, dar transformate în instrumente ale unei caste privilegiate, iar internaționalismul este abandonat.

În ambele cazuri, energia revoluționară este „înghețată” și redirecționată către puterea statului și către expansiunea acestuia, sub conducerea unei singure figuri sau a unui singur aparat (Troțki a numit în mod explicit regimul lui Stalin o formă de „bonapartism sovietic”, mai apropiată de Imperiul lui Napoleon decât de Consulat).

Prăbușirea în etape

Aceasta este alinierea fundamentală — declinul nu este un eveniment brusc, singular, ci o succesiune de eroziuni determinate de supraextindere, contradicții interne, impasuri militare, pierderea controlului asupra periferiei, reforme eșuate și dizolvare/restaurare finală.

Tabăra napoleoniană (1812–1815)

- 1812: Invazie dezastruoasă în Rusia — Marea Armată (600.000 de oameni) a fost decimată din pricina logisticii, a iernii și a rezistenței. Punct de cotitură catastrofal; pierdere masivă de prestigiu și de efective.
- 1813: Se formează o coaliție împotriva lui; înfrângere la Leipzig („Bătălia Națiunilor”) – pierderea aliaților germani și a teritoriilor; imperiul începe să se restrângă.
- 1814: Aliații invadează Franța propriu-zisă; Parisul cade; Napoleon abdică și este exilat pe insula Elba.
- 1815: Revenire de scurtă durată (Cele O Sută de Zile), înfrângere definitivă la Waterloo; exil definitiv pe Insula Sfânta Elena; monarhia Bourbonilor restaurată (recul reacționar al câștigurilor revoluționare, deși nu total — unele modificări legale/administrative au rămas în vigoare).

Partea sovietică (anii 1970–1991)

- Sfârșitul anilor 1970–anii 1980: stagnare economică („zastoi” sub Brejnev), penurii cronice, înapoiere tehnologică și o cursă a înarmărilor împovărătoare cu SUA/NATO — supraextinderea sistemică începe să erodeze economia.
- 1979–1989: Războiul din Afganistan — „Vietnamul” sovietic; mlaștina secătuiește resursele, moralul și statutul internațional (notați paralelismul ironic: Napoleon, nimicit în Rusia; URSS, sângerață într-un teatru de operațiuni aspru, refractar).
- 1985-1989: reformele de perestroika și glasnost ale lui Gorbaciov (o încercare de „salvare” a sistemului, asemenea unor ajustări napoleoniene târzii) scot însă la iveală și accelerează contradicțiile; sateliții Blocului Răsăritean se revoltă și se desprind (Zidul Berlinului cade la 9 noiembrie 1989, regimurile se prăbușesc pe parcursul anilor 1989-1990) — pierderea

„imperiului exterior”, întocmai ca pierderea statelor aliate de către Napoleon.

- 1990–1991: crize naționaliste interne, republicile își declară suveranitatea; puciul din august 1991 al liniei dure eşuează spectaculos; Gorbaciov demisionează la 25 decembrie 1991; URSS se dizolvă în 15 state. Urmează restaurarea capitalistă (terapia de șoc din epoca Elțin, oligarhii, privatizarea) — analogă cu Restaurația Bourbonilor: elementele de clasă prerevoluționare (sau echivalentele lor) revin, înlăturând raporturile de proprietate pe deplin revoluționare, păstrând totodată unele forme administrative.

În ambele cazuri, „imperiul” (Sistemul Continental francez vs. influența Blocului de Est sovietic/CAER) se fragmentează de la periferie spre centru, descompunerea internă se accelerează, o criză finală îi expune caracterul golit de substanță, iar vechile forțe sociale se reimpun (monarhia/capitalismul). Bonapartismul se dovedește nesustenabil — „o piramidă echilibrată pe vârful ei”, cum spunea Troțki — deoarece se sprijină pe suprimarea bazei democratice a revoluției, apărând (dar distorsionând) baza ei economică în condițiile unor presiuni externe ostile. Prăbușirea sovietică nu a fost „bruscă” în perspectivă pe termen lung, ci culminarea unei descompuneri interne progresive, după cum nici imperiul lui Napoleon nu a dispărut peste noapte, ci s-a erodat prin înfrângeri succesive până la restaurare.

Începutul și sfârșitul atât al Franței, cât și al Uniunii Sovietice, sunt în acord cu mărturia împăratului Ozia și a lui Ptolemeu. Ptolemeu al IV-lea Filopator obține o victorie decisivă la Bătălia de la Rafia (217 î.Hr.) împotriva împăratului de la miazănoapte (Antioh al III-lea), dar „nu va fi întărit prin aceasta”—face pace în loc să profite de avantaj, se întoarce la lux și autoînălțare; apoi (potrivit relatării păstrate în 3 Macabei 1–2) Ptolemeu vizitează Ierusalimul după triumful său. Cu inima înălțată, el încearcă să intre în Sfânta Sfintelor și să aducă el însuși jertfă—un act de uzurpare și de sfidare împotriva adevăratului Dumnezeu. Este lovit de Dumnezeu (cu paralizie), umilit, și trece la persecutarea poporului lui Dumnezeu. Domnia lui de aici înainte este una de declin progresiv: corupție morală, răscoale interne și pierdere de putere până la moarte. Aceasta este oglinda exactă a împăratului Ozia (2 Cronici 26:16–21), a cărui inimă s-a înălțat după succesul militar; el a intrat apoi în templu ca să ardă tămâie (uzurpând prerogativele preoțești) și a fost lovit cu lepră în frunte, ceea ce a fost o judecată publică, vizibilă. De atunci Ozia a trăit în izolare, despărțit de casa Domnului, până la moarte—o pieire lentă, prelungită, mai degrabă decât o nimicire imediată.

Amândoi sunt împărați de la miazăzi, a căror mândrie se manifestă printr-o pătrundere în Templul din Ierusalim, urmată de un sfârșit progresiv, eroziv, în locul unei prăbușiri imediate. Acesta este modelul tipologic pentru fiecare „împărat de la miazăzi” ulterior.

1798: Franța devine împăratul spiritual de la miazăzi

La „vremea sfârșitului” (1798), Franța ateistă (puterea care tocmai își manifestase trăsăturile spirituale ale Egiptului — negare deschisă a lui Dumnezeu, ca în Apocalipsa 11:8) împinge împotriva împăratului de la miazănoapte (Papitatea) prin luarea Papei prizonier. Napoleon este întruchiparea militară a acestui act. Franța poartă coroana de la miazăzi în 1798, deoarece înalță același duh ateist pe care l-a întruchipat Egiptul antic.

Însă, după cum nici Ptolemeu nu a putut „să-și valorifice pe deplin victoria”, tot astfel nici faza radicală a Revoluției Franceze nu a putut să-și mențină sau să-și exporte pe deplin câștigurile. Coroana sudului se transmite mai departe, pe măsură ce filosofia ateismului se maturizează și își găsește o nouă voce guvernamentală.

Simboluri progresive ale conducerii: de la Napoleon la Lenin la Stalin

Aceste trei nu sunt întâmplătoare; ele sunt sfârșituri progresive—fiecare reprezentând o etapă suplimentară în traiectoria regelui de la miazăzi către propria sa dizolvare lentă. Napoleon—primul mare simbol de după 1798. Victorios în Egipt (sudul literal), el își depășește măsura (campania din Rusia din 1812 a fost un dezastru, inaugurând, pas cu pas, o serie de pierderi în periferia imperiului său, în anii 1813–1814), suferă înfrângerea finală (Waterloo, 1815) și este exilat de două ori. Napoleon reprezintă o pieire progresivă, în etape—întru totul asemenea lui Ptolemeu și lui Ozia.

Lenin a smuls coroana în cursul Revoluției din Octombrie 1917. „Avântul” bolșevic continuă războiul împotriva vechii orânduiri (inclusiv a puterii religioase). Dar faza radicală nu se poate stabiliza; însăși sănătatea lui Lenin cedează de timpuriu, iar sistemul începe să se birocratizeze.

Stalin, consolidatorul (bonapartismul sovietic), „îngheață” revoluția într-un imperiu militar-birocratic, păstrează câștigurile esențiale (economia naționalizată – paralela anti-feudală a Codului lui Napoleon), dar întoarce puterea spre interior (epurări) și spre exterior (expansiune). Totuși, inima se înalță în ateism; sistemul nu poate cu adevărat „să valorifice pe deplin victoria sa”. Supraextindere (Afganistan – paralelă cu Rusia lui Napoleon), stagnare, reforme eșuate (perestroika a fost ultima încercare disperată), pierderea sateliților (1989–90 = pierderea „aliaților”) și dizolvarea finală (1991).

Prăbușirea Uniunii Sovietice nu a fost bruscă - a fost progresivă, întocmai cum imperiul lui Napoleon s-a erodat pas cu pas și cum domniile lui Ptolemeu și ale lui Ozia s-au veștejit după momentul lor de trufie legat de templu. Împăratul "spiritual" de la miazăzi (ateismul sub formă guvernamentală) și-a primit propria judecată îndelungată: golit pe dinăuntru, incapabil să susțină minciuna, măturat în mișcarea contrară a împăratului de la miazănoapte (revirimentul Papalității în vid).

Revoluția Franceză (în două etape) tipifică Revoluția Rusă (din Februarie și din Octombrie/Bolșevică). Bonapartismul napoleonian și declinul progresiv tipifică consolidarea stalinistă și declinul progresiv sovietic. Toate acestea constituie desfășurarea modernă a liniei împăratului de la miazăzi din Daniel 11, de la eșecul lui Ptolemeu la Rafia și aroganța față de Templu, prin păcatul identic al lui Ozia și sfârșitul său treptat, până la Franța în 1798 și moștenitorul ei ateu (epoca Lenin–Stalin), care nu s-a putut întări prin victoriile sale.

Lenin, întemeietorul radical sau cel ce a pus mâna pe putere (paralel cu ascensiunea iacobină/bolșevică; faza de «împingere» de după 1917 este asemănătoare cu Consulatul timpuriu al lui Napoleon după Brumar). Stalin a fost consolidatorul bonapartist (ctitor al imperiului sovietic, epurări, victoria din Al Doilea Război Mondial, apogeul Războiului Rece; inima înălțată întru ateism, dar incapabil să «întărească» pe deplin victoria pe termen lung — începe supraextinderea).

Hrușciiov a fost liderul „dezghețului” de după apogeu (1953–1964): l-a denunțat pe Stalin (Discursul Secret, 1956), a expus anumite acte de corupție, a încercat reforme limitate, dar a eșuat să rezolve contradicțiile sistemice. Aceasta este paralelă cu o fază „termidoriană” sau de declin timpuriu: teroarea se relaxează, în timp ce structura ateistă de bază rămâne, însă prestigiul se erodează (de pildă, umilința din Criza Rachetelor din Cuba din 1962 oglindește reculurile napoleoniene minore de dinaintea celor majore).

Gorbaciov a fost reformatorul disperat (1985–1991), cu perestroika (restructurare) și glasnost (deschidere) drept eforturi de ultimă instanță pentru a „salva” sistemul, dar ele au accelerat prăbușirea — pierderea Blocului de Est (1989, Zidul Berlinului) — și revoltele interne. Acesta este cel mai clar indicator al „sfârșitului progresiv”: asemănător cu încercările târzii de ajustare ale lui Napoleon înaintea invaziei din 1814, sau cu declinul prelungit al lui Ptolemeu/Ozia după mândria legată de templu. Concordatul/întâlnirea din 1989 a lui Gorbaciov cu papa Ioan Paul al II-lea (regele de la miazănoapte) simbolizează înfrângerea spirituală — ateismul regelui de la miazăzi cedând revirimentului papal.

Elțin a fost figura finală a disoluției (începând din 1991), care a condus rezistența împotriva puciului din august 1991, a devenit președinte al Rusiei, a supravegheat destrămarea URSS (decembrie 1991), privatizarea prin terapia de șoc și restaurarea capitalismului. El întruchipează sfârșitul haotic și „restaurarea” parțială a elementelor prerevoluționare (capitalism oligarhic, asemenea revenirii Bourbonilor după Napoleon). Palatul regelui de la miazăzi este măturat, împlinind cucerirea în vârtej din Daniel 11:40 de către miazănoapte (Papitatea prin alianța cu SUA).

Tipologia accentuează o judecată prelungită, pas cu pas, mai degrabă decât o prăbușire instantanee, așa cum victoria lui Ptolemeu al IV-lea de la Rafia a dus la mândrie, pătrundere în templu, lovitură divină și o decădere lentă; izolarea lui Ozia din pricina leprei până la moarte; pierderile în etape ale lui Napoleon (Rusia, Leipzig, Paris, Elba, Waterloo). Linia sovietică identifică vârful puterii sub Stalin și golirea lăuntrică progresivă în timpul dezghețului lui Hrușciiov, care scoate la iveală fisurile din sistem. Apoi, atât stagnarea erei Brejnev, cât și reformele lui Gorbaciov devin acceleranți; era lui Elțin încheie spulberarea (URSS se dizolvă, forma guvernamentală a ateismului ia sfârșit). „inima înălțată” se manifestă pe toată linia (sfidare ateistă), dar nimeni nu „valorifică pe deplin victoria”.

Sfârșitul împăraților de la miazăzi este progresiv, înfrângerea lui Satana a început la cruce, iar în cele din urmă el este trimis în exil pentru o mie de ani, după care moare.

Și am văzut un înger pogorându-se din cer, având cheia Adâncului fără fund și un lanț mare în mâna lui. Și a pus mâna pe balaur, șarpele cel vechi, care este Diavolul și Satana, și l-a legat pentru o mie de ani. Și l-a aruncat în Adâncul fără fund, l-a închis și a pus o pecete asupra lui, ca să nu mai amăgească neamurile până când se vor împlini cei o mie de ani; iar după aceea trebuie să fie dezlegat pentru puțină vreme.

Și am văzut tronuri, și s-au așezat pe ele, și li s-a dat să judece; și am văzut sufletele celor ce fuseseră decapitați pentru mărturia lui Isus și pentru cuvântul lui Dumnezeu și care nu se

închinaseră fiarei, nici chipului ei, și nu primiseră semnul ei pe frunțile lor sau pe mâinile lor; și au trăit și au împărășit cu Hristos o mie de ani. Iar ceilalți morți n-au înviat până când s-au sfârșit cei o mie de ani.

Aceasta este întâia înviere. Fericiți și sfinți sunt cei care au parte de întâia înviere; asupra acestora a doua moarte nu are nicio putere, ci vor fi preoți ai lui Dumnezeu și ai lui Hristos și vor împărăși împreună cu El o mie de ani.

Și când se vor împlini cei o mie de ani, Satana va fi dezlegat din închisoarea lui, și va ieși ca să înșele neamurile care sunt în cele patru colțuri ale pământului, pe Gog și pe Magog, ca să-i adune la război: al căror număr este ca nisipul mării. Și s-au suit pe întinderea pământului și au înconjurat tabăra sfinților și cetatea preaiubită; dar s-a coborât foc de la Dumnezeu din cer și i-a mistuit. Iar diavolul, cel ce-i înșela, a fost aruncat în lacul de foc și de pucioasă, unde sunt fiara și proorocul mincinos, și vor fi chinuiți zi și noapte în vecii vecilor. Apocalipsa 20:1-10.

Vom continua considerațiile noastre cu privire la împăratul de la miazăzi din Daniel 11, versetele 11-15, în articolul următor.

Revista *The Time of the End* a fost publicată în 1996 și reprezintă profeția din cartea lui Daniel care a fost desigilată în 1989. Recent, revista a fost citită de ChatGPT, căruia i s-a cerut să evalueze rolul Ucrainei în istoria versetului patruzeci prezentată în revistă. Ceea ce urmează este prezentarea structurii revistei, care se află în spațiul public de treizeci de ani. Primul pasaj din scrierile lui Ellen White din revistă este *Testimonies*, volumul 9, 11.

Prezentare generală: Ucraina în cadrul profetic

În cadrul schiței profetice a revistei asupra lui Daniel 11:40–45, Ucraina este discutată în legătură cu prăbușirea Uniunii Sovietice și lupta dintre Papalitate (împăratul de la miazănoapte) și comunismul ateu (împăratul de la miazăzi). Ucraina este prezentată ca un câmp de luptă religios și geopolitic esențial în etapele de încheiere ale războaielor prin interpuși, în special în legătură cu Biserica Catolică Ucraineană și legalizarea ei după decenii de suprimare sub dominația sovietică.

Revista prezintă Ucraina ca parte a împlinirii profetice mai ample prevăzute în Daniel 11:40, descriind spulberarea împăratului de la miazăzi printr-o alianță dintre Vatican și Statele Unite. Ucraina este prezentată ca dovadă a slăbirii ateismului sovietic și a resurgenței influenței catolice în Europa de Est.

Ucraina în războiul dintre împăratul de la miazănoapte și împăratul de la miazăzi

Revista învață că împăratul de la miazăzi este ateismul, întruchipat mai întâi de Franța (1798), iar mai târziu de Rusia sovietică. Împăratul de la miazănoapte este papalitatea, iar Daniel 11:40 descrie un război spiritual care începe în 1798 și culminează cu prăbușirea Uniunii Sovietice în 1989. Ucraina apare în acest context ca parte a blocului sovietic care este spulberat în împlinirea lui Daniel 11:40. Publicația prezintă prăbușirea Uniunii Sovietice ca primul pas în vindecarea rănii de moarte a papalității (Apocalipsa 13).

Suprimarea Bisericii Catolice Ucrainene (Surse citate)

Revista include documentație laică privind persecuția catolicilor sub regimul sovietic.

Din revista Time, 4 decembrie 1989:

După Al Doilea Război Mondial, o persecuție aprigă, dar în general mai puțin sângeroasă, s-a extins în Ucraina și în noul bloc sovietic, afectând milioane de romano-catolici și protestanți, precum și ortodocși.

Ucraina este identificată drept o zonă importantă în care catolicismul a fost suprimat în timpul regimului comunist.

Legalizarea Bisericii Catolice Ucrainene

O temă centrală a discuției privind Ucraina este legalizarea Bisericii Catolice Ucrainene, interzisă de multă vreme.

Din revista Life, decembrie 1989:

Trei noi episcopi catolici au fost numiți recent în Cehoslovacia. Iar luna aceasta, Gorbaciov se întâlnește cu Papa Ioan Paul al II-lea în cadrul unei vizite în Italia—prima întâlnire față în față între liderii Kremlinului și ai Vaticanului. Întrevederile ar putea conduce la legalizarea, în U.R.S.S., a Bisericii Catolice Ucrainene, îndelung interzise.

Din U.S. News & World Report, 11 decembrie 1989:

Se așteaptă ca renașterea libertății religioase să includă ridicarea interdicției oficiale impuse Bisericii Catolice din Ucraina, de cinci milioane de membri, care a supraviețuit în clandestinitate din 1946, când Stalin a ordonat ca ea să fie absorbită în Biserica Ortodoxă Rusă. Obținerea legalizării pentru Biserica Ucraineană a fost un obiectiv principal al Papei.

Revista prezintă acest lucru drept dovadă a slăbirii controlului ateist și a restaurării puterii catolice. Acesta este identificat ca rezultat direct al presiunii diplomatice a Vaticanului și este prezentat ca o piatră de hotar în împlinirea din Daniel 11:40, Ucraina fiind indicată drept exemplu vizibil al recăștigării influenței de către papalitate în fostul teritoriu comunist.

Ucraina ca dovadă a înaintării papalității

Prăbușirea comunismului nu doar ca schimbare politică, ci ca o înfrângere spirituală a ateismului, ca un avans geopolitic al Papalității și ca începutul revenirii Papalității la dominația mondială. Ucraina devine un studiu de caz al demantelării reprimării religioase sovietice și o victorie strategică a Romei în Europa de Est. Aceasta reprezintă trecerea vizibilă de la ateismul impus la autoritatea catolică restaurată, iar legalizarea Bisericii Catolice Ucrainene este tratată ca o confirmare profetică că regele de la miazănoapte îl mătura pe regele de la miazăzi „ca un vârtej”.

Ucraina și succesiunea profetică mai amplă

1. 1798 - Papalitatea primește o rană de moarte.

2. 1917 - Ateismul se mută în Rusia (Revoluția bolșevică).
3. 1989 - Uniunea Sovietică se prăbușește.
4. Ucraina – Biserica Catolică legalizată.
5. Papalitatea își redobândește influența geopolitică.
6. Statele Unite ajung, în cele din urmă, sub influența papală (Daniel 11:41).
7. Întreaga lume urmează (Daniel 11:42-43).

Ucraina se înscrie în etapele 3-4 ca parte a tranziției dintre ateismul sovietic și influența papală restabilită.

Surse citate în discuția privind Ucraina

- Jeff Pippenger (cadru teologic primar)

Duhul Profetei

- Tragedia veacurilor
- Mesaje alese
- Mărturii pentru Biserică

Presa laică

- Revista Time
- Revista Life
- Știri din S.U.A. și Raport Mondial

Ucraina este menționată în legătură cu:

- Persecuția catolicilor după al Doilea Război Mondial
- Supraviețuirea în clandestinitate a Bisericii Catolice Ucrainene
- Diplomația Gorbaciov–Vatican
- Restabilirea legală a ierarhiei catolice

Sinteză a rolului Ucrainei în buletinul informativ

Ucraina a fost un bastion al catolicismului suprimat sub ateismul sovietic. Legalizarea Bisericii Catolice Ucrainene a semnalat slăbirea împăratului de la miazăzi. Influența Vaticanului în Ucraina a demonstrat revigorarea papalității, iar schimbarea religioasă a Ucrainei a constituit o dovadă tangibilă că Daniel 11:40 era în curs de împlinire. Evenimentele din jurul Ucrainei au făcut parte din primul pas în vindecarea răni de moarte a papalității. Prin urmare, Ucraina este prezentată nu ca un eveniment politic izolat, ci ca un reper profetic în cadrul mișcărilor finale ale capitolului 11 din Daniel.